

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **J. P.**, zastoupená JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Příběnická 12, Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Čerčanská 12, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, č. j. 046283/2014/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016, č. j. 46 A 31/2014 - 78,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016, č. j. 46 A 31/2014 - 78, rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 12. 5. 2014, č. j. 046283/2014/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu ve Voticích ze dne 31. 1. 2014, č. j. 2812/2014/ŽP-Bu, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Michala Bernarda, advokáta.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 9114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Michala Bernarda, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 26. 4. 2016, č. j. 46 A 31/2014 - 78, zamítl Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, č. j. 046283/2014/KUSK, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu ve Voticích (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 1. 2014, č. j. 2812/2014/ŽP-Bu. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně k žádosti osoby zúčastněné na řízení schválil Manipulační a provozní řád rybníku Cvachov, pro vodní dílo – rybník Cvachov (dále jen „Manipulační řád Cvachov“), které je umístěno v katastrálním území Mitrovice.

[2] V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že v dané věci není sporu o tom, že stavební objekty vytvářející rybník Cvachov jsou vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“). K realizaci stavby vodního díla je v souladu s § 15 odst. 1 vodního zákona zapotřebí stavebního povolení. V řízení o vydání stavebního povolení se s ohledem na § 115 odst. 1 vodního zákona postupuje podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

[3] K žádosti o vydání stavebního povolení musí žadatel připojit podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona *doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě (...)*. Z toho plyne, že otázka, zda má stavebník zajištěn soukromoprávní titul (ať již věcné, nebo obligační povahy) k provedení stavby na pozemcích, se zkoumá ve stavebním řízení. Ve stavebním řízení se stavební úřad zabývá dále i otázkou, zda ke stavbě, na kterou má být vydáno stavební povolení, je zajištěn příjezd, což plyne z § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Tyto požadavky se vztahují i na povolení stavby vodního díla.

[4] Krajský soud uvedl, že předpokladem manipulace s vodou a výkonu dalších činností upravených manipulačním řádem je zajištění přístupu, event. příjezdu k vodnímu dílu. Jde především o existenci právního titulu, který by vlastníkovu vodního díla zajišťoval přístup z veřejně přístupné komunikace k vodnímu dílu. Splnění tohoto předpokladu se posuzuje ve stavebním řízení. Otázka, zda stavebníkovi (v daném případě osobě zúčastněné na řízení) svědčí soukromoprávní titul k provedení stavby vodního díla na dotčených pozemcích a dále zda ke stavbě je zajištěn přístup potřebný k řádnému užívání vodního díla, musí být posouzena ve stavebním řízení. Pokud po vydání stavebního povolení k vodnímu dílu nastaly takové skutečnosti, v jejichž důsledku stavebník pozbyl soukromoprávní titul k realizaci stavby na pozemcích nebo k přístupové cestě k vodnímu dílu za účelem jeho užívání, je třeba tuto situaci řešit soukromoprávními prostředky. Za účelem provozu a provádění údržby vodních děl lze též dle § 60 vodního zákona vstupovat na pozemky sousedících s vodním dílem po předchozím projednání s vlastníky dotčených pozemků.

[5] Posuzované řízení se týkalo vydání manipulačního a provozního plánu na podkladu vyhlášky č. 216/2011 Sb., o náležitostech manipulačních řádů a provozních řádů vodních děl (dále jen „vyhláška č. 216/2011 Sb.“). Krajský soud konstatoval, že předmětem řízení o schválení manipulačního řádu je stanovení podmínek pro manipulaci s vodním dílem

pokračování

a zadrženou vodou, nikoliv posouzení, zda má vlastník vodního díla právně zajištěn přístup k vodnímu dílu. Tato otázka je předmětem stavebního řízení. Správní orgány tedy nepochybily tím, že se věcně nezabývaly námitkou žalobkyně, že osoba zúčastněná na řízení nemá právně zajištěn přístup k vodnímu dílu (přes pozemky žalobkyně). Jestliže tyto otázky nejsou předmětem řízení o schválení manipulačního řádu, pak nelze žalovanému vytýkat ani to, že nezjišťoval skutečnosti rozhodné pro jejich posouzení. Krajský soud tedy uzavřel, že námitka neexistence právního titulu pro užívání pozemků žalobkyně k přístupu k vodnímu dílu nemůže být předmětem posuzovaného řízení, a proto žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka namítla, že krajský soud nesprávně posoudil vztah stavebního řízení a řízení o schválení manipulačního řádu dle vodního zákona. Ve vztahu k těmto řízením nelze dovozovat koncentrační zásadu. Krajský soud proto pochybil, když shledal, že zajištění právního titulu pro stavbu vodního díla na pozemcích stěžovatelky a právního titulu k přístupu k vodnímu dílu jsou předmětem stavebního řízení. Stěžovatelka je přesvědčena, že v řízení o schválení manipulačního řádu pro vodní dílo musí být řešen přístup k vodnímu dílu, když nebyl vyřešen ve stavebním řízení. Krajským soudem tvrzená koncentrační zásada nevyplývá z žádného ustanovení stavebního zákona, vodního zákona ani správního řádu. Předmětný rybník byl založen v 50. letech minulého století socialistickým sektorem bez potřebného souhlasu majitelů pozemků. Neřešení majetkoprávních vztahů k vodnímu dílu, které je retenční nádrž pro stavbu pozemní komunikace dálničního typu patřící státu, v žádném řízení i přes předložené námitky považuje stěžovatelka v právním státě za neakceptovatelné.

[8] Stěžovatelka dále uvedla, že smyslem manipulačního řádu je úprava práv a povinností v souvislosti s manipulací s vodou. Pro manipulaci s vodou je jednoznačně nutným předpokladem zajištění přístupu obsluhy, vlastníka, ale též složek integrovaného záchranného systému. Bez zajištění takového přístupu k vodnímu dílu je pochopitelně vyloučena možnost manipulace s vodou k účelům stanoveným v manipulačním řádu. Správní orgány proto byly povinny zabývat se argumentací týkající se přístupové cesty k vodnímu dílu. Dále dle stěžovatelky nebylo možné na posuzovaný případ aplikovat § 60 vodního zákona. Uvedené ustanovení vyžaduje předchozí projednání s vlastníkem pozemku a také se týká zajištění provozu a provádění údržby existujícího a dříve povoleného vodního díla, nikoliv díla, jehož povolovací proces včetně schválení manipulačního řádu nebyl ukončen.

[9] Stěžovatelka též poukázala na vadu řízení spočívající v tom, že v řízení před krajským soudem jí bylo vyjádření osoby zúčastněné na řízení zasláno až po dvou letech od doručení soudu, přičemž krátce po doručení stěžovatelce byl vydán zamítavý rozsudek. Stěžovatelka proto neměla možnost reagovat na vyjádření osoby zúčastněné na řízení před

vydáním rozsudku. Krajský soud také odmítl provést jí navržené důkazy ke zjištění úplného skutkového stavu.

[10] Stěžovatelka z výše uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že předmětem posuzovaného řízení byl požadavek osoby zúčastněné na řízení na schválení Manipulačního řádu Cvachov, a nikoliv posouzení přístupové cesty k vodnímu dílu. Osoba zúčastněná na řízení byla investorem stavby dálnice D3, v důsledku čehož vyvstala nutnost úpravy vodních poměrů v lokalitě, což dokládá i Územní rozhodnutí Městského úřadu Votice – odbor výstavby a územního plánování. Na podkladě územního rozhodnutí bylo osobě zúčastněné na řízení vydáno i stavební povolení k vodnímu dílu ve smyslu § 15 odst. 1 vodního zákona a uděleno povolení k nakládání s vodami ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) vodního zákona. Jednou z podmínek stavebního povolení bylo před vydáním kolaudačního souhlasu provést zkušební provoz, který je podmíněn existencí schváleného manipulačního a provozního řádu díla. Osoba zúčastněná na řízení návrh Manipulačního řádu Cvachov předložila. Žalovaný při posuzování manipulačního řádu plně respektoval vyhlášku č. 216/2011 Sb. V otázce dalších námitek stěžovatelky se žalovaný plně ztotožnil s odůvodněním krajského soudu.

[12] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že zajištění právního titulu pro stavbu vodního díla na pozemcích stěžovatelky a právního titulu pro zajištění přístupu k vodnímu dílu jsou předmětem stavebního řízení a nikoliv předmětem řízení o schválení manipulačního řádu. Skutečnost, že k zajištění přístupu nedošlo v rámci stavebního řízení, nemůže být nahrazena v posuzovaném řízení. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti. Přitom sám shledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž přihlédl z úřední povinnosti. Tyto vady spočívají v takové nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí žalovaného, které brání soudnímu přezkumu jeho rozhodnutí v mezích žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS, zejm. jeho bod 16), a sice pominutí řešení otázky, zda navrhovatel byl vůbec oprávněn podat návrh na vydání manipulačního řádu. Opomenutí této otázky mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí, neboť toto mohlo být vydáno ve prospěch osoby, vůči níž je objektivní právo eventuelně vůbec vydat neumožňuje. Pokud krajský soud takovouto nepřezkoumatelnost žalobou napadeného správního rozhodnutí patřičným způsobem nereflexuje, i on sám zatíží své rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí soudu o věci samé; k ní je kasační instance povinna přihlédnout z úřední povinnosti.

pokračování

[14] V posuzované věci se správní orgány i krajský soud zabývaly otázkou, zda lze v řízení o vydání manipulačního řádu řešit otázku zajištění přístupu k vodnímu dílu. Za vodní dílo správní orgány považovaly rybník Cvachov, jak byl vymezen v Manipulačním řádu Cvachov. Za oprávněnou osobu k předložení manipulačního řádu považovaly osobu zúčastněnou na řízení. Nejvyšší správní soud k tomuto uvádí, že správní orgány i krajský soud pochybily, neboť se nedostatečně zabývaly otázkou vymezení vodního díla, ke kterému má být manipulační řád vydáván, a zcela opomenuly posoudit vlastnictví tohoto díla, tedy nezkoumaly, zda osoba, která předložila návrh manipulačního řádu, je k tomu oprávněna.

[15] Správní orgány užívaly ve svých rozhodnutích pojem rybník. Zákonnou definici rybníka obsahuje pouze zákon č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráž, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), který v § 2 odst. 3 definuje (pro účely tohoto zákona) rybník jako *vodní dílo, které je vodní nádrží určenou především k chovu ryb, ve kterém lze regulovat vodní hladinu, včetně možnosti jeho vypouštění a slovení; rybník je tvořen hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními*. Vodní zákon definici rybníka neobsahuje, a proto bude nezbytné při posouzení objektu Cvachov vycházet z definice vodního díla, která je obsažená v tomto zákoně.

[16] Podle § 55 odst. 1 vodního zákona se za vodní díla považují stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem. Dle § 55 odst. 1 písm. a) jsou těmito stavbami zejména přehrady, hráze, vodní nádrže, jezy a zdrže. Vodní dílo je dle uvedeného stavba, která pro účely posuzovaného řízení vzdouvá a zadržuje vodu.

[17] Správní orgány ani krajský soud se nezabývaly tím, jakým způsobem bylo při zhotovení objektu Cvachov postupováno. Pokud se jednalo pouze o úpravu hráze, měla by být vodním dílem tato hráz. Pokud zároveň došlo ke stavební úpravě dna objektu, která nespočívala pouze v úpravě či odhrnutí zeminy, ale ve větším stavebním zásahu, mělo by se jednat o vodní nádrž. Uvedené dělení může mít zásadní dopad při stanovení vlastníka vodního díla. Z dokumentace, která je součástí spisu, zejména z předloženého návrhu Manipulačního řádu Cvachov, je patrné, že objekt Cvachov doznal současné podoby v rámci stavby dálnice D3, kdy byl kompletně zrekonstruován. Rekonstrukce měla spočívat v nahrazení stávajícího nevyhovujícího materiálu hráze materiálem vhodným, obnově funkce základové výpusti včetně požeráku a vybudování bezpečnostního přelivu pro průtok. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 1. 4. 2008, č. j. 965/07/ŽP-Bu, kterým bylo uděleno stavební povolení, je patrné, že úprava dna objektu měla spočívat pouze ve vyčištění. Ze spisu k posuzovanému případu není patrné, že by došlo k odlišné úpravě dna, než jak byla v tomto rozhodnutí stanovena. Za současného důkazního stavu tak vodním dílem je patrně pouze hráz objektu Cvachov.

[18] Při určení vlastnictví vodního díla, které bude rozebráno níže, je důležité zabývat se posuzovaným objektem také z pohledu soukromého práva. Nejvyšší soud konstantně judikuje, že rybník není ve smyslu občanskoprávním samostatnou věcí, se kterou by mohlo být nakládáno odděleně od pozemků tvořících jeho dno a břehy (viz rozsudek

Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 5. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1192/97). O tom, zda hráz rybníka je samostatnou věcí v právním smyslu, anebo zda jde o součást pozemku, na kterém stojí, nelze učinit obecný závěr bez posouzení konkrétní situace. Přitom bude třeba vyjít kromě stavebního provedení hráze též z toho, zda lze určit, kde končí pozemek a začíná samotná hráz, tedy zda lze vymezit a oddělit vlastnictví vlastníka pozemku a vlastníka hráze (viz rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. srpna 2003, sp. zn. 22 Cdo 1221/2002). Objekt označovaný běžně jako rybník z pohledu soukromého práva není věcí, ale souborem několika věcí, které tvoří dno a břeh, případně hráz, pokud naplňuje uvedená kritéria.

[19] Po určení vodního díla se měly správní orgány a krajský soud následně zabývat otázkou vlastnictví. Manipulační řád dle § 59 odst. 3 vodního zákona předkládá a zpracovává vlastník vodního díla. Podle § 126 odst. 1 vodního zákona, *pokud se v tomto zákoně užívá pojem "vlastník" nebo "nabyvatel", rozumí se jím i ten, komu svědčí právo hospodaření. Pokud vlastník přenesl práva nebo povinnosti, jichž se příslušné ustanovení týká, na uživatele, hledí se na něj jako na vlastníka.* Vodní zákon tímto ustanovením rozšiřuje okruh osob, které mohou být „vlastníky“ vodního díla pro účely vodního zákona, nad rámec úzkého vymezení vlastnickým právem jako takovým. Také může jít o osoby, jejichž právo užívat vodní dílo (a s tím spojené povinnosti, včetně veřejnoprávních) je odvozeno od vlastníka tím, že je na ně vlastník dočasně či trvale, závazkově či věcněprávně přenesl. Znamená to tedy, že jen vlastníku ve smyslu vodního zákona lze stanovit manipulační řád vodního díla a jen on (či osoby jím pověřené nebo zjednané) může podle tohoto řádu vodním dílem manipulovat.

[20] Jak již bylo uvedeno, rybník jako celek není z pohledu soukromého práva věcí. Je nezbytné proto posuzovat charakter objektu. Nebude-li se jednat o stavbu v soukromoprávním pojetí, bude objekt součástí pozemku. Bude-li se jednat o stavbu v tomto pojetí, bude nezbytné zkoumat, zda není vlastník stavby odlišný od vlastníka pozemku, případně zda není užívání stavby upraveno soukromoprávním oprávněním věcné nebo obligační povahy.

[21] Správní orgány ani krajský soud se vůbec otázkou vlastnictví vodního díla nezabývaly. Přitom, jak bylo výše vyloženo, pouze vlastník vodního díla dle vodního zákona je oprávněnou osobou k navržení manipulačního řádu. Správní orgán prvního stupně bez jakéhokoli odůvodnění vycházel z toho, že vlastníkem vodního díla je osoba zúčastněná na řízení. Žalovaný a krajský soud se posléze touto otázkou nezabývali a názor správního orgánu I. stupně bez dalšího převzali. Vyřešení otázky, zda ten, kdo navrhl manipulační řád, byl vskutku vlastníkem vodního díla ve smyslu vodního zákona, je tedy nezbytnou vstupní skutkovou a právní otázkou v řízení o schválení tohoto řádu. Jejím neposouzením došlo k podstatné vadě řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť nebylo vůbec postaveno na jisto, že manipulační řád se vydává vůči osobě, vůči níž tak učinit podle zákona lze. Proto Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i předcházející rozhodnutí správních orgánů.

[22] Jelikož nebyla v posuzovaném řízení dosud vyřešena výše popsaná skutková a právní otázka, je nadbytečné zabývat se v tuto chvíli detailně dalšími námitkami stěžovatelky. Nicméně Nejvyšší správní soud se k nim krátce vyjádří v té míře, v jaké je to třeba pro rychlý a jasný postup v dalším řízení. Otázka posouzení soukromoprávního

pokračování

titulu pro přístup k vodnímu dílu nemá být řešena v předmětném řízení. Správní orgán by se měl přístupem k vodnímu dílu zabývat pouze po skutkové stránce a jen do té míry, zda povinnosti stanovené manipulačním řádem lze v době posuzování návrhu fakticky uskutečnit vzhledem k fyzickým a dalším podobným poměrům vodního díla a jeho okolí. Pokud by manipulační řád vlastníkovu vodního díla stanovil povinnost, která by nešla uskutečnit, např. z důvodu, že by (kvůli úzkému průchodu či jiným faktickým bariérám) reálně nebyl možný k vodnímu dílu přístup těžké techniky, přičemž pro manipulaci s vodním dílem by tato technika byla potřeba, mohlo by rozhodnutí o vydání manipulačního řádu být fakticky neuskutečnitelné, a tedy případně dle § 77 odst. 2 správního řádu nicotné. Nicméně otázka právního titulu k přístupu k vodnímu dílu je skutečně otázkou soukromoprávní, jak správně uvedl krajský soud, a proto nemá být posuzována v řízení o vydání manipulačního řádu. Vodní zákon však v § 60 odst. 1 umožňuje těm, kteří zajišťují provoz nebo provádějí údržbu těchto vodních děl, přístup k vodnímu dílu po předchozím projednání s vlastníky pozemků sousedících s vodním dílem. Nezbytný přístup k plnění povinností stanovených manipulačním řádem je tak právně zajištěn, přičemž postačuje pouze projednání s vlastníky pozemků, ale nevyžaduje se jejich souhlas. Žádá-li vlastník vodního díla o širší přístup, než je umožněn § 60 odst. 1 vodního zákona, je již věcí dohody s vlastníky pozemků, zda bude přístup poskytnut. Účelem veřejnoprávního oprávnění dle tohoto ustanovení je zajistit bez ohledu na soukromoprávní poměry vodního díla a jeho okolí potřebnou údržbu a provoz tohoto díla, zejména z důvodu bezpečného a řádného fungování. Není tedy rozhodné, zda vodnímu dílu byl již udělen kolaudační souhlas, ale důležitá je faktická existence vodního díla, ke které se váže její údržba.

[23] Stěžovatelkou tvrzená vada řízení spočívající v tom, že v řízení před krajským soudem jí bylo vyjádření osoby zúčastněné na řízení zasláno až po dvou letech jeho od doručení soudu, přičemž krátce poté, co se tak stalo, byl vydán zamítavý rozsudek, není důvodná. Z předloženého spisu krajského soudu plyne, že vyjádření osoby zúčastněné na řízení došlo krajskému soudu dne 10. 7. 2014. Stěžovatelka replikou doručenou soudu dne 13. 8. 2015 na vyjádření osoby zúčastněné na řízení výslovně reagovala v bodě III. repliky. Navíc v bodě I. repliky uvádí, že jí vyjádření k žalobě jak žalovaného, tak osoby zúčastněné na řízení byla postupně doručena. Rozsudek krajského soudu byl vydán 26. 4. 2016. Stěžovatelce tedy postupem soudu nebylo v uplatňování jejích námitek nijak bráněno a o všem v řízení podstatném ji soud dostatečně informoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z výše uvedeného vyplývá, že kasační stížnost je důvodná. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Jelikož také napadená správní rozhodnutí trpí podstatnou vadou, která způsobuje jejich nezákonnost, pro kterou bylo možné tato rozhodnutí zrušit již v řízení před krajským soudem, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se za použití § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s., současně zrušuje také rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž se věc žalovanému vrací k dalšímu řízení.

[25] Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, a proto je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem se opírá o § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti úspěch, který se projevil celkovým úspěchem ve sporu, má právo na náhradu nákladů obou řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto je povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení.

[27] Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč a odměny za právní zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a replika k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení), tj. celkem 9300 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)]. Odměna za tyto úkony se dále navyšuje o náhradu hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože je advokát stěžovatelky plátcem daně, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), tj. o částku 2142 Kč (21 % z 10 200 Kč). Náhrada nákladů za řízení o žalobě tak činí celkem 15 342 Kč.

[28] Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost stěžovatelky ve výši 5000 Kč a odměny za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé) v částce 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky]. Odměna za tento úkon se dále navyšuje o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože je advokát stěžovatelky plátcem daně, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona o DPH, tj. o 714 Kč (21 % z 3400 Kč). Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 9114 Kč.

[29] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu